

Daniels Bog - Nummer et hundrede og nitten

Den profetiske betydning af historiske vejmarkeringer: Forståelsen af de sidste dage gennem bibelsk symbolik

Jeff Pippenger

2024-03-06

De et hundrede og fireogfyrre tusinde fremstilles som dem, der renses af Pagtens Sendebud, og den store skare fremstilles ved martyrdommens hvide klæder. Den første af de to hellige tidsperioder i de sidste dage identificerer den gerning, som udføres af det sendebud, der bereder vejen for Pagtens Sendebud, og den anden periode fremstiller Elias' gerning. Den første periode fremstiller den undersøgende dom over de levende i laodikeisk adventisme, og den anden periode fremstiller den fuldbyrdende dom over det moderne Rom.

„Tegnet“ på at flygte fra byerne i de sidste dage er blevet misforstået af laodikeisk adventisme. Søster White oplyser os om, at Jerusalems ødelæggelse fra år 66 til 70 e.Kr. giver en illustration af advarselstegnet for Guds folk i de sidste dage.

„Tiden er ikke langt borte, da vi ligesom de første disciple vil blive tvunget til at søge et tilflugtssted på øde og ensomme steder. Ligesom Jerusalems belejring af de romerske hære var signalet til flugt for de jødekristne, således vil magtovertagelsen fra vor nations side i det dekret, der håndhæver den pavelige sabbat, være en advarsel til os. Da vil tiden være inde til at forlade de store byer som forberedelse til at forlade de mindre for tilbagetrukne hjem på afsides steder iblandt bjergene.“ Testimonies, bind 5, 464.

Jerusalems belejring, som var tegnet til at flygte, var den første belejring, som Cestius iværksatte. Cestius repræsenterede derfor en trussel, der midlertidigt blev fjernet; for da han først havde indledt belejringen, trak han sig derpå på uforklarlig vis tilbage, og historikere har aldrig været i stand til at fastslå hans bevæggrund for at gøre dette.

"Efter at romerne under Cestius havde omringet byen, opgav de uventet belejringen, netop da alt syntes gunstigt for et øjeblikkeligt angreb." The Great Controversy, 31.

I 1880'erne og 1890'erne fremsatte senator Henry W. Blair fra New Hampshire en række lovforslag i Kongressen med henblik på at udpege søndag som den nationale hviledag. Disse lovforslag blev almindeligvis omtalt som „Blair-søndagslovforslagene“. Senator Blair var en stærk fortaler for at holde søndag som en dag for hvile og religiøs overholdelse. Han mente, at en ensartet hviledag ville have positive moralske og sociale virkninger på det amerikanske samfund. Selv om hans bestræbelser vandt en vis støtte, især fra religiøse grupper, mødte de også modstand, herunder betænkeligheder vedrørende adskillelsen mellem kirke og stat.

Dette var det første forsøg på at gennemføre søndagslovgivning i historien om dyret fra jorden, som var bestemt til at tale som en drage, når det til sidst vil vedtage en søndagslov. Det var denne række af Blair-lovforslag, som A. T. Jones, en af budbærerne ved Generalkonferencens samling i

1888, gik ind i Kongressens sale for så veltalende at modsætte sig. Efter nogle få forsøg mistede senator Blair fremdriften i sin bestræbelse på at indføre en national hviledag. I direkte forbindelse med denne historie og de implikationer, som en national hviledag (søndag) indebærer, kan den historiske optegnelse over Ellen Whites råd gennemgås.

Det, der findes i gennemgangen af hendes advarsler om søndagsloven, er alvorligt og vidt misforstået i laodikeisk adventisme. I sammenhængen med nødvendigheden af at være ude af byerne, hvor hun i det netop citerede afsnit skrev, at „da vil tiden være inde til at forlade de store byer som forberedelse til at forlade de mindre for afsidesliggende hjem på øde steder blandt bjergene“, lærte hun gentagne gange, at Guds folk behøvede at bo på landet; men hendes råd om dette emne, livet på landet, før 1888 sætter hendes anvisning om at forlade byerne i den sammenhæng, at Guds folk i den nærmeste fremtid ville få behov for at forlade byerne. Efter 1888 afveg hun i sine skriftlige anvisninger vedrørende livet på landet aldrig fra rådet om, at vi allerede burde være ude af byerne.

De Blair-lovforslag om en national hviledag, som fremkom i historien, var det „tegn“ til at forlade byerne, og skønt Blair-forslagene mistede det momentum, der var nødvendigt for at fuldføre opgaven, og trak sig tilbage i historiens mørke, var „tegnet“ til at flygte blevet givet. Det var blevet givet ved historiens waymark for den første belejring, som blev ført af Cestius. Den snart kommende søndagslov er fremstillet ved Titus' belejring, og hvis nogen laodikæiske adventister stadig befinder sig i byerne, når den belejring kommer, vil de dø sammen med de ugudelige.

Der er to profetiske perioder i de sidste dage. De er adskilt af den snart kommende søndagslov. Den første periode er den undersøgende dom over de levende i laodikeisk adventisme, og den anden periode er den fuldbyrðende dom over Roms skøge. Disse to perioder bliver gentagne gange illustreret, for det er i disse to perioder, at lignelsen om de ti jomfruer opfyldes til punkt og prikke, sådan som det skete i milleritternes historie. Forsinkelsens tid i lignelsen er den tøvenstid, der omtales i Habakkuks bog, kapitel to, så de to perioder, vi betragter, blev også illustreret ved Habakkuks bog, kapitel to. Lignelsen om de ti jomfruer og Habakkuks bog, kapitel to, blev opfyldt til punkt og prikke i milleritternes historie, og da de blev det, blev Ezekiels Bog, kapitel tolv, vers enogtyve til otteogtyve, også opfyldt.

De sidste otte vers i Ezekiels kapitel tolv angiver en tid, hvor „opfyldelsen af ethvert syn“ skal finde sted, på et tidspunkt hvor Gud „ikke længere vil udsætte“ sine syner. De to historiske perioder, som så ofte gentages og identificerer den undersøgende dom over de levende i laodikeisk adventisme og den eksekverende dom over Tyrus' skøge, er den profetiske periode, hvor ethvert syn i Bibelen når sin fuldkomne og endelige opfyldelse. I denne periode bliver de hundrede og fireogfyrre tusinde stadfæstet, og de repræsenterer den klasse, som ikke dør, men lever indtil Kristus vender tilbage. I Lukasevangeliets kapitel enogtyve identificerer Kristus et „tegn“, som angiver, hvornår denne generation er kommet.

I de to historiske forløb, som er fremstillet ved det „tegn“ at flygte, således som Kristus fremlagde det i forbindelse med ødelæggelsens vederstyggelighed, markeres to tidsperioder, og deres begyndelse og afslutning har et „tegn“ ved periodens begyndelse og „tegn“ ved afslutningen. Det

„tegn“, som Kristus udpegede som repræsenterende den sidste generation, der skulle leve, indtil Han kom i skyerne, er beviset på, at vi nu befinder os i den sidste generation i jordens historie.

I Lukasevangeliets enogtyvende kapitel identificerer Jesus historien fra de tre og et halvt års nedtræden og ødelæggelse af det bogstavelige Jerusalem fra år 66 til år 70, helt frem til afslutningen på de tre og et halvt år af nedtræden af det åndelige Jerusalem, som begyndte i 538 og endte i 1798.

Men når I ser Jerusalem omgivet af hære, da skal I vide, at dets ødelæggelse er nær. Da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene; og de, som er midt i byen, skal drage ud; og de, som er ude på landet, skal ikke gå ind i den. For dette er hævnens dage, for at alt det, som er skrevet, skal blive opfyldt. Men ve dem, som er med barn, og dem, som giver di, i de dage! for der skal være stor nød i landet og vrede over dette folk. Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldbudet. Luk. 21,20–24.

Hedningernes „tider“, hvor Jerusalem nedtrædes, står i flertal, for det betegner nedtrædelsen af det bogstavelige Jerusalem, som endte i året 70, og nedtrædelsen af det åndelige Jerusalem, som endte i 1798. Hedningerne repræsenterer både hedenskab og pavedømme, og det er disse to magter, der er genstand for synet i spørgsmålet i Daniels bog kapitel otte, som spørger: „Hvor længe?“

Da hørte jeg en hellig tale; og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og om ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver prisgivet til at nedtrædes? Daniel 8:13.

„Hedningernes tider“ i Lukas, kapitel enogtyve, henviser til de to tusind fem hundrede og tyve år af Guds hævn over det nordlige rige, som begyndte i 723 f.Kr. og afsluttedes i 1798. Året 538 markerer, da syndens menneske stod på det hellige sted og forkyndte, at han var Gud, hvorved perioden blev delt i to lige store perioder på tolv hundrede og tres år. Den anden periode på tolv hundrede og tres år er den samme historie, som angives som afsluttet i Lukas, kapitel enogtyve, vers fireogtyve, da „hedningernes tider“ blev opfyldt. I den historiske beretning, som Jesus angiver for sine disciple, fører vers fireogtyve det vidnesbyrd, der blev givet disciplene, frem til „endetiden“ i 1798. Derfra begynder Jesus at angive de „tegn“, der er forbundet med den milleritiske bevægelse.

Og der skal ske tegn i solen og månen og stjernerne, og på jorden skal folkene være i nød og rådvildhed, mens havet og bølgerne bruser; menneskers hjerter skal svigte af frygt og af forventning om de ting, der kommer over jorden; for himlenes kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, da ret jer op og løft jeres hoveder; for jeres forløsning nærmer sig. Lukas 21:25–28.

Jesus erklærer, at „der skal være tegn“, og Han angiver dem som tegn i solen og månen og i stjernerne, folkenes angst, himlens kræfters rystelse, og derefter kommer Menneskesønnen i en sky. Alle disse „tegn“ blev opfyldt i den milleritiske historie.

„Profetien forudsiger ikke blot måden og formålet med Kristi komme, men fremholder også tegn, hvorved mennesker skal vide, når den er nær. Jesus sagde: ‘Der skal ske tegn i solen og månen og stjernerne.’ Lukas 21:25. ‘Solen skal formørkes, og månen skal ikke give sit lys, og himlens stjerner skal falde, og de kræfter, som er i himlene, skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyer med megen kraft og herlighed.’ Markus 13:24–26.

Åbenbareren beskriver således det første af de tegn, der skal gå forud for det andet komme: ‘Der kom et stort jordskælv; og solen blev sort som en sørgedragt af hår, og månen blev som blod.’ Åbenbaringen 6:12.“

„Disse tegn blev bevidnet før det nittende århundredes begyndelse. Til opfyldelse af denne profeti indtraf der i året 1755 det mest frygtelige jordskælv, som nogen sinde er blevet optegnet....“

„Femogtyve år senere viste det næste tegn sig, som er omtalt i profetien — solens og månens formørkelse. Det, som gjorde dette desto mere slående, var den kendsgerning, at tidspunktet for dets opfyldelse var blevet bestemt angivet. I Frelserens samtale med sine disciple på Oliebjerget, efter at have beskrevet den lange prøvelsestid for menigheden — de 1260 år med pavelig forfølgelse, om hvilke Han havde lovet, at trængslen skulle forkortes — omtalte Han således visse begivenheder, som skulle gå forud for Hans komme, og fastsatte tidspunktet, da den første af disse skulle ses: ‘I de dage, efter den trængsel, skal solen formørkes, og månen skal ikke give sit skær.’ Mark 13:24. De 1260 dage, eller år, endte i 1798. Et kvart århundrede tidligere var forfølgelsen næsten helt ophørt. Efter denne forfølgelse skulle solen, ifølge Kristi ord, formørkes. Den 19. maj 1780 blev denne profeti opfyldt....“

„Kristus havde påbudt sit folk at våge over tegnene på hans komme og glæde sig, når de skulle se tegnene på deres kommende Konge. ‘Når disse ting begynder at ske,’ sagde han, ‘da ret jer op og løft jeres hoveder; for jeres forløsning nærmer sig.’ Han henviste sine efterfølgere til forårets knoppende træer og sagde: ‘Når de nu springer ud, ser I og forstår af jer selv, at sommeren allerede er nær. Således skal også I, når I ser disse ting ske, vide, at Guds rige er nær.’ Luk. 21,28, 30, 31.“ Den store strid, 304, 306–308.

Den tredobbelte anvendelse af de tre Rom identificerer, at i hedensk Roms og dernæst paveligt Roms nedtrampen af Jerusalem blev modernes Roms nedtrampen af helligdommen og hæren fremstillet ved en periode på enten tolv hundrede og tres dage (hedensk Rom) eller tolv hundrede og tres profetiske år (paveligt Rom). De symbolske tolv hundrede og tres dage (toogfyrre måneder), som identificerer perioden for det moderne Roms forfølgelse af Guds trofaste folk, vil for hver periode være ledsaget af et enkelt „tegn“, som angiver flugttiden for de trofaste i den pågældende periode. Hver af de tre perioder afsluttes med en tilkendegivelse af flere „tegn“, ikke et enkelt „tegn“ som ved periodens begyndelse.

„Det er ved midnat, at Gud åbenbarer sin magt til sit folks udfrielse. Solen kommer til syne og skinner i sin styrke. Tegn og undere følger hurtigt efter hinanden. De ugudelige ser med rædsel og forfærdelse på sceneriet, mens de retfærdige med højtidelig glæde betragter tegnene på deres udfrielse. Alt i naturen synes at være bragt ud af sin bane. Strømmene holder op med at flyde. Mørke, tunge skyer stiger op og støder sammen med hinanden. Midt i den oprørte himmel er der ét klart område med ubeskrivelig herlighed, hvorfra Guds røst lyder som bruset

af mange vande og siger: 'Det er sket.' Åbenbaringen 16:17." The Great Controversy, 636.

Perioden for den eksekutive dom over Roms skøge begynder med oprejsningen af det banner, som tilkendegiver, at Guds anden hjord, som stadig er i Babylon, bør flygte. Denne periode ender med „tegn og undere“. Denne periode begynder med „den anden røst“ i Åbenbaringens attende kapitel, og den ender med Guds røst. Naturligvis er den første og den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel Kristi røst. Den første røst angiver begyndelsen på undersøgelsesdommen over den levende laodikeiske adventistkirke, og den anden røst angiver afslutningen på denne periode, men markerer også begyndelsen på den eksekutive dom over Roms skøge.

Hele historien styres af den uge, hvori Kristus stadfæstede pagten, og den snart kommende søndagslov er forbilledligt fremstillet som det midterste vejmærke, sådan som det blev forbilledliggjort ved korset. Begge historier bærer Alfa og Omegas signatur, for begyndelsen og afslutningen i hver af de to historier er repræsenteret ved Guds røst. De repræsenterer også sandheden, for det midterste vejmærke er søndagslovens oprør, og det hebraiske ord for „sandhed“ blev dannet med det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav. Den første røst i Johannes' Åbenbaring kapitel atten er Kristi røst, den sidste røst er Guds røst, og røsten i midten, som også er Guds røst, er tillige det sted, hvor den trettende bogstavs oprør repræsenteres ved jorddyret, der „taler“ som en drage, således som det fremstilles i Johannes' Åbenbaring kapitel TRETTE.

Fanen ved den snart kommende søndagslov repræsenterer det „tegn“ til at flygte for Guds trofaste, men det viser også, at begyndelsen på den profetiske periode, som ender med, at fanen løftes op, ligeledes må have et „tegn“. Dette „tegn“ er det, som Jesus udpeger som bevis på, at den sidste generation på planeten jorden er kommet. I Lukasevangeliet kapitel enogtyve spørger disciplene, hvad Kristus mente, da Han tilkendegav, at templet ville blive ødelagt.

Og de spurgte ham og sagde: Mester, men hvornår skal dette ske? og hvad skal tegnet være, når dette skal komme til at ske? Luk. 21,7.

Jesus begynder derpå at identificere den historie, som fører frem til året 70, da templet og byen skulle blive ødelagt, og fortsætter frem til vers fireogtyve, hvor Han angiver, hvornår hedningernes „tider“ ville blive fuldendt.

Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal nedtrædes af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldendt. Lukas 21,24.

Den opfattelse, at dette vers henviser til det bogstavelige Jerusalem, bygger på den katolske teologiske dårskab kaldet futurisme, som anvender det symbolske bogstaveligt og henlægger profetiernes opfyldelse udelukkende til verdens ende. Angrebet på den korrekte anvendelse af dette vers har været et af Satans væsentlige angreb gennem læsningen af Det Nye Testamente. Det bogstavelige Jerusalem ophørte med at være symbolet på det profetiske Jerusalem på Kristi tid, da den bogstavelige profeti ændrede den åndelige anvendelse. Denne åbenbaring var en hovedlære, som blev fastslået af apostlen Paulus. Jerusalems nedtrædelse identificerer de tolv hundrede og tres år med paveligt mørke fra året 538 til 1798.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade være og ikke måle; for den er givet til hedningerne; og den hellige stad skal de træde under fode i toogfyrre måneder. Åbenbaringen 11:2.

Profetiens Jerusalem ophørte ved korset med at være symbolet på den udvalgte by.

„Hvor mange er der ikke, som føler, at det ville være en god ting at betræde det gamle Jerusalems jord, og at deres tro i høj grad ville blive styrket ved at besøge skuepladserne for Frelserens liv og død! Men det gamle Jerusalem vil aldrig blive et helligt sted, før det bliver rensset ved den lutrende ild fra himlen.“ Review and Herald, 9. juni 1896.

Da Jesus i vers fireogtyve havde ført disciplene frem til endetiden i 1798, introducerede Han dernæst den milleritiske tid, da den første engels kundgørelse trådte ind i historien.

Og der skal være tegn i solen og i månen og i stjernerne; og på jorden skal folkeslagene være i angst og rådvildhed, mens havet og bølgerne bruser; mennesker segner af frygt og i forventning om de ting, som kommer over jorden; for himlenes kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med kraft og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, da ret jer op og løft jeres hoveder; for jeres forløsning nærmer sig. Lukas 21:25–28.

De tegn, som indledte den milleritiske histories forløb, blev opfyldt i overensstemmelse med Guds ords aldrig svigtende kraft.

"Tegnene i solen, månen og stjernerne er blevet opfyldt." Review and Herald, 22. november 1906.

Vi vil fortsætte med Lukasevangeliet, kapitel enogtyve, i den næste artikel.

„Den 16. december 1848 gav Herren mig et syn af rystelsen af himlenes kræfter. Jeg så, at når Herren sagde ‘himmel’, da Han gav de tegn, som er optegnet hos Matthæus, Markus og Lukas, mente Han himlen, og når Han sagde ‘jord’, mente Han jorden. Himlens kræfter er solen, månen og stjernerne. De hersker på himlen. Jordens kræfter er dem, som hersker på jorden. Himlens kræfter skal rystes ved Guds røst. Da skal solen, månen og stjernerne blive flyttet fra deres steder. De skal ikke forgå, men rystes ved Guds røst.”

„Mørke, tunge skyer trak op og stødte sammen mod hinanden. Atmosfæren skiltes og rullede tilbage; derpå kunne vi se op gennem det åbne rum i Orion, hvorfra Guds røst kom. Den hellige stad vil komme ned gennem dette åbne rum. Jeg så, at jordens magter nu bliver rystet, og at begivenhederne kommer i rækkefølge. Krig og rygter om krig, sværd, hungersnød og pest er de første til at ryste jordens magter; derefter vil Guds røst ryste solen, månen og stjernerne, og også denne jord. Jeg så, at rystelsen af magterne i Europa ikke, som nogle lærer, er himlens magters rystelse, men at det er de vrede nationers rystelse.“ Early Writings, 41.